

Sygn. akt II AKa 143/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

Sędziowie: SA – Jerzy Leder

SO – Paweł Dobosz

Protokolant: – sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021 r.

sprawy J. B. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa

o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Piasecznie, sygn. akt II K 604/16

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 marca 2021 r. sygn. akt XVIII Ko 47/20

1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

1. wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 143/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt XVIII Ko 47/20 zasądający od Skarbu Państwa na rzecz J. B. (1) zadośćuczynienie w kwocie 25.000 zł za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do kwoty zadośćuczynienia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
I 1.	naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 322 k.p.c.	# zasadny
2.	naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k.	# częściowo zasadny
II	naruszenie art. 440 k.p.k. i błędne ustalenie, że kwota 25.000 zł jest adekwatna do rozmiaru krzywdy wnioskodawcy	# niezasadne
Zwiążle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.		
<p>Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacji pełnomocnika wnioskodawcy za niezasadne. Rozczłonkowanie zarzutów na procesowe i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, tworzy tylko pozory istnienia w zaskarżonym wyroku kilku uchybień, podczas gdy wszelkie elementy krzywdy podnoszone przez skarżącego były przedmiotem starannej analizy Sądu I instancji.</p> <p>Już we wstępnym oglądzie apelacji, uwagę zwraca to, że autor nie zarzucił sądowi naruszenia przepisów postępowania dowodowego, w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Przyznał</p>		

więc, że Sąd Okręgowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, prawidłowo przeprowadził dowody, a następnie ocenił je obiektywnie, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Skoro tak, to trudno wykazać w jaki sposób sąd mógłby dopuścić się błędu w ustaleniach faktycznych, który jest prawie zawsze skutkiem wadliwej oceny dowodów lub braków dowodowych czy naruszenia procedury dopuszczenia lub przeprowadzenia dowodów. Apelujący nie wykazuje, by doszło do rzadkiego przypadku samoistnego błędu w ustaleniach faktycznych. Tak, więc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – pkt II apelacji jest bezzasadny, służący przedłużaniu polemiki skarżącego z elementami zadośćuczynienia, które są tożsame w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, jak i w uzasadnieniu apelacji.

Polemika apelującego sprowadza się jedynie do tego, że prawidłowo ustalone przez sąd czynniki – wyznaczniki pokrzywdzenia – powinny być wyżej wycenione i łącznie wpłynąć na zaspokojenie wnioskodawcy według jego wyceny krzywdy – 152.000 złotych.

Motywym przewodnim całej apelacji jest twierdzenie, że zasądzona kwota 25.000 złotych jest kwotą nieadekwatną. Według subiektywnej oceny strony nie rekompensuje ona cierpienie J. B. (1). Argumentem za takim stanowiskiem ma być to, że w innych sprawach zasądzone są wyższe kwoty (advokat przywołuje przykłady takich spraw). Jest to argument nieprzekonujący, gdyż ustawa pozostawia ocenę każdego indywidualnego przypadku uznaniu sądu. W sytuacji, gdy sąd prawidłowo ustalił wszelkie fakty i

okoliczności dotyczące pozbawienia wolności osoby (tymczasowego aresztowania), przebiegu izolacji, okresu, przeciętnych i szczególnych skutków, wpływu na zdrowie i samopoczucie pokrzywdzonego, a tak właśnie było w niniejszej sprawie, to polemika z wyliczeniem rekompensaty jest nieskuteczna. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – zarzut II, który nie podważa w istocie ani zakresu ustaleń co do sytuacji osoby pozbawionej wolności (tymczasowo aresztowanej), ani intensywności elementów cierpienia osoby, nie spełnia warunków art. 438 pkt 3 k.p.k. Nie można skutecznie podważyć kwoty zadośćuczynienia nie wykazując, że sąd pominął istotny element składowy pokrzywdzenia, dlatego zarzut jest bezzasadny.

Pewnie z tej przyczyny, zarzut II skonstruowano w nietypowy sposób, wiążąc go z naruszeniem prawa procesowego: art. 440 k.p.k. dotyczącego rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, a wcześniej powołując się (osobno) na naruszenia innych przepisów. Taka mieszanka podstaw odwoławczych: dwóch z art. 438 k.p.k. i trzeciego z art. 440 k.p.k. nie świadczy wcale o wielu uchybieniach Sądu I instancji, ale o dublowaniu prób podważenia wyroku, który w rzeczywistości nie jest skutkiem wadliwych ustaleń, ani naruszeń art. 552 k.p.k., art. 322 k.p.c. czy art. 424 § 1 k.p.k. i nie ma cech niesprawiedliwego rozstrzygnięcia, a tym bardziej rażąco niesprawiedliwego. Nie do przyjęcia są twierdzenia pełnomocnika o tym, że zasądzona kwota ma charakter symboliczny, podczas gdy w stosunku miesięcznym przekracza ona czterokrotnie ówczesne dochody

wnioskodawcy (w protokole zatrzymania podał dochody ok. 2,5 tys. zł). Także w odczuciu społecznym i według współczesnych, powszechnych, kryteriów zarobkowych, kwota 10 tys. zł miesięcznie (ponad 300 zł za dobę) jest kwotą znaczącą.

J. B. (1) otrzymał odpowiednią kwotę zadośćuczynienia, biorąc pod uwagę okres tymczasowego aresztowania – 76 dni – i brak trwałych skutków izolacji. Tymczasowe aresztowanie zostało uchylone bez zbędnej zwłoki, gdy biegli psychiatrzy i psycholog stwierdzili zaburzenia nerwicowe u osadzonego. Warunki, w których przebywał J. B. (1), zostały ustalone na podstawie jego wyjaśnień i zeznań rodziny i poza samą istotą izolacji czyli oddzieleniem od rodziny i znajomych, warunki te nie odbiegały od przeciętnych. Sąd Okręgowy dał wiarę wnioskodawcy, co do każdego elementu, który odczuwał on jako krzywdę. Uzasadnienie wyroku, wbrew zarzutowi naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 552 § 4 k.p.k. – zarzut I 2 – stanowi opis przebiegu izolacji nacechowany odczuciem wnioskodawcy. Sąd wyraźnie wczuwa się w jego skargę na rozdzielenie z najbliższymi, z partnerką, obawy przed osadzonymi i obawy jaki będzie odbiór jego aresztowania w środowisku, w którym żył. Mimo wyraźnej empatii tych rozważań, Sąd obowiązany był przenieść subiektywne odczucia wnioskodawcy na grunt racjonalnych elementów zadośćuczynienia, obiektywizując ocenę poprzez podział na typowe – powszechne – uciążliwości pobytu w jednostkach penitencjarnych i takie, które wykraczają poza normę. W tej ocenie nie umknął żaden element

krzywdy, który apelujący wymienia za sądem.

Skarżący epatuje emocjonalnymi określeniami typu: „traumatyczne przeżycia”, „choroba psychiczna” i wielokrotnie podkreśla, że rekompensatę należy mierzyć „subiektywnymi odczuciami” wnioskodawcy. Pierwsze określenia nie mają pokrycia w faktach, zaś subiektywne odczucia pokrzywdzonego nie są jedynym wyznacznikiem zadośćuczynienia.

Bez racjonalnej oceny sytuacji pokrzywdzonego i osadzenia jej w zobiektywizowanych warunkach, orzeczenia o roszczeniach finansowych utraciłyby element rozsądku, zakładany przy stanowieniu prawa. Skarżący dostrzega w podstawie cywilnoprawnej zadośćuczynienia z art. 445 § 2 k.c., mówiącej o odpowiedniej sumie, uprawnienie sądu do uznania – oceny własnej - jaką rekompensatę uzna za właściwą w przypadku konkretnego pokrzywdzenia. Zarzut dowolności stawiany Sądowi meriti, poparty przykładami innych spraw i orzeczeniami definiującymi pojęcie „odpowiedzialności” nie jest przekonujący.

J. B. (1) nie doznał traumatycznych przeżyć w rozumieniu psychologicznym, a więc takich, które trwale zdominowały jego zdrowie, osobowość i funkcjonowanie, nie doznał choroby psychicznej, w ścisłym pojęciu, o skutkach trwale wpływających na jego funkcjonowanie. Biegli potwierdzili u osadzonego zaburzenia nerwicowe, lecz takowe posiadał także przed aresztowaniem. J. B. (1) od początku korzystał z opieki psychologiczno – psychiatrycznej

w Areszcie Śledczym, a więc jego problem nie był lekceważony, a ostatecznie spowodował zmianę środka zapobiegawczego w obawie o nasilenie się objawów chorobowych. Elementy „przemocy psychicznej” współwięźniów, o których wspomina skarżący, są określeniem przesadnym, gdyż miały w istocie charakter uciążliwości typowych dla pobytu wielu osób w warunkach więziennych (palenie papierosów, podporządkowanie się zwyczajom i nawykom w celi). Nie odnotowano żadnych przypadków znęcania się nad J. B., który jest młodym, zdrowym, rosnącym mężczyzną, sprawnym intelektualnie, bez żadnych symptomów nieporadności. Należy pamiętać, że od chwili aresztowania korzystał z pomocy dwóch ustanowionych obrońców, w tym autora apelacji i wówczas nie wykazano, by był poddawany okrutnemu traktowaniu.

W apelacji eksponowane są obawy J. B. o zdrowie matki, niemożność pomocy jej, w sytuacji, gdy wnioskodawca nie był jedynym dorosłym dzieckiem, jego matka miała 59 lat i mimo schorzenia kręgosłupa, była samodzielna. J. B. (1) uzyskiwał wcześniej dochody z pośrednictwa w handlu częściami samochodowymi przez internet, tak więc fakt osadzenia go przerwał pracę, ale nie przeszkodził trwale w konkretnych planach czy stopniach kariery zawodowej. Fakt ten był wstydlivy dla rodziny, żyjącej w małym środowisku, jednak poza nieprzychylnymi komentarzami, nie doszło do jakichś drastycznych aktów ostracyzmu.

Należy przy tym pamiętać, że J. B. (1) uzyskał satysfakcję

procesową w postaci wyroku uniewinniającego oraz przyznania w obecnym wyroku że jego aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne. Orzeczenia te przynoszą satysfakcję i oczyszczają opinię wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy uznał twierdzenia J. B. (1) o stanie nerwicowym i złym samopoczuciu, które utrzymywały się po zwolnieniu z aresztu, co opóźniało jego aktywność pracowniczą i towarzyską, jednak należało brać pod uwagę także to, że wnioskodawca po pewnym czasie znalazł pracę, poznał kolejną sympatię i wrócił do pełni aktywności. W trakcie izolacji był leczony przez specjalistów i traktowany zgodnie z regulaminem tymczasowego aresztowania.

Nie ma zatem podstaw, by twierdzić, że „wywołało to trwały uszczerbek w jego zdrowiu psychicznym” (str. 7 apelacji).

Sąd Apelacyjny nie uznał więc zarzutów apelacji, w tym naruszenia art. 552 § 4 k.p.k., także w związku z art. 322 k.p.c. – zarzut I1. Polemika pełnomocnika z tym czy zasądzona kwota 25 tys. złotych jest odpowiednia za 76 dni tymczasowego aresztowania, jest nieuzasadniona, w sytuacji, gdy wymienia on te same elementy pokrzywdzenia, które rozważył starannie Sąd Okręgowy. To właśnie art. 552 § 4 k.p.k. stał się podstawą uznania roszczenia wnioskodawcy, choć nie w tej kwocie, której żądał. Polemika z wysokością sumy zadośćuczynienia, poprzez przywoływanie przepisów cywilnych: art. 322 k.p.c. i art. 445 § 2 k.c. nie odniosła skutku, bowiem sąd rozważył wszystkie czynniki pokrzywdzenia J. B. (1)

w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Trudno zatem stwierdzić w jaki sposób Sąd Okręgowy uchybił przepisowi art. 552 § 4 k.p.k., który wskazał jako podstawę rozstrzygnięcia korzystnego dla wnioskodawcy. Sąd stwierdził niesłusność tymczasowego aresztowania i ocenił wysokość rekompensaty na tle wszelkich elementów cierpienia wnioskodawcy. Skarżący wielokrotnie powtarza je, za sądem, używając określeń nadmiarowych i wielkościowych, które nie przystają do okoliczności wykonywania tymczasowego aresztowania, ani do stanu psychicznego, w którym był J. B. (1). Wnioskodawca leczył się na nerwicę przed osadzeniem, otrzymał leczenie w areszcie, został w związku z obawą nasilenia się tego schorzenia zwolniony i kontynuował leczenie na wolności, aż do uzyskania poprawy. Epatowanie więc określeniami, typu: „trwała choroba psychiczna, w tym nerwica”, nie przystaje do faktów medycznych, podobnie jak „trwała choroba, trwała utrata bezpieczeństwa”. J. B. (1) nie jest osobą niepełnosprawną, przeciwnie jest młodym, silnym, zaradnym mężczyzną, który wrócił do zwykłych ról społecznych, do rodziny, do pracy (od 2017 r.), do nowych relacji z kobietami. Nie sposób wykazać więc takich trwałych, nieodwracalnych zmian w jego życiu, o których pisze skarżący.

Polemika ze sposobem wyliczenia kwoty zadośćuczynienia jest nieprzekonująca. Zasądzenie sumy 25.000 zł za 76 dni tymczasowego aresztowania jest odpowiednie. Oznacza bowiem, że za każdy miesiąc pokrzywdzenia J. B. (1) w wyniku izolacji przyznano 10.000 zł, co odpowiada co

najmniej 5 – krotności najniższego wynagrodzenia i około 3 – 4 - krotności przeciętnego wynagrodzenia w czasie, gdy J. B. (1) był aresztowany, w 2014 r. Wnioskodawca otrzymał równowartość ok. 4 – krotności własnych zarobków, które określił w chwili zatrzymania. Nie można mówić więc, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest symboliczna czy rażąco niesprawiedliwa, skoro kilkakrotnie przewyższa materialny komfort funkcjonowania w porównaniu z tym jaki zapewniał sobie J. B. (1) na wolności. Zadośćuczynienie można mierzyć takimi właśnie czynnikami materialnymi towarzyszącymi funkcjonowaniu danej osoby, zbliżonymi do przeciętnych wyznaczników bytowych. Oczekiwania, by przyznana kwota gwarantowała wnioskodawcy np. zakup mieszkania (str. 10 apelacji) lub była równa kwotom zasądzonym w przypadkach wyjątkowo krzywdzących, na które powołuje się skarżący, a które nie są porównywalne z przypadkiem J. B. (1), są bezzasadne.

Uznając więc, że pełnomocnik J. B. (1) nie wykazał wadliwości zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny utrzymał go w mocy.

Wnioski

o uwzględnienie w całości wniosku J. B. (1) i zasądzenie kwoty 152.000 zł zadośćuczynienia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

<p>Niezasadność wniosku wynika z tego, że wszelkie elementy pokrzywdzenia, które wymienia w apelacji skarżący, były przedmiotem starannej analizy Sądu I instancji i zostały rozsądnie wyważone.</p>	
--	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p><u>1</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><i>Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy, wyrok Sądu Okręgowego, w zaskarżonej części, tj. uznał, że zasądzona w pkt 1 zaskarżonego wyroku kwota 25.000 zł stanowi właściwą rekompensatę za krzywdy wynikłe dla J. B. (1) z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od 1 października 2014 r. do 15 grudnia 2014 r., w sprawie Sądu Rejonowego w Piasecznie, sygn. akt II K 604/16, w której został on ostatecznie uniewinniony.</i></p> <p><i>Oddalenie wniosku w pozostałej części utrzymano w mocy.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	

Powody utrzymania w mocy rozstrzygnięcia Sądu I instancji przedstawiono w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Wnioskodawca J. B. (1)	2.	Zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k. wnioskodawca nie ponosi wydatków postępowania w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie dotyczącej roszczeń z art. 552 k.p.k.

7. PODPIS
Marzanna A. Piekarska-Drażek Jerzy Leder Paweł Dobosz

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy J. B. (1) w sprawie o zadośćuczynienie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 marca 2021 r. sygn. akt XVIII Ko 47/20		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do kwoty zadośćuczynienia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana